

НА СТЕФАНЪ КАРАДЖА

Да би могъл да видиш своята Родина
през тази легнала по тебе пръст,
да би могъл да видиш небесата сини
отъ своя гробъ, незнаенъ и безъ кръстъ —
ти би извикалъ съ буря отъ възторгъ:
— О, живъ е, братя, българскиятъ Богъ!

Че Македония отново е свободна,
и Добруджа е безъ вериги вечъ,
и плодна Тракия, съ полета неизбродни,
се радва пакъ на звучната си речъ.
Че сбждна се, следъ кървави лѣта,
това, което бѣ за тебъ мечта.

Да би могъл да видиш ти сега земитъ,
земитъ, за които въ бой умрѣ —
ти, Караджа, извикалъ би съ любовъ въ гърдитъ:
— О, нека вѣчна свобода да грѣй
и златно слънце вѣчно да сияй
надъ хубавия свиденъ башинъ край!

Ненчо Савовъ